

De Samaritaanse vrouw

Toen de Samaritaanse vrouw ontdekte dat ze tegenover een profeet stond, wilde ze meer weten over geestelijke kwesties: aanbidding, en liet ze haar persoonlijke behoeften op de achtergrond achter.

De Samaritaanse vrouw

“De vrouw zei tegen hem: Heer, ik zie dat u een profeet bent!”
(Johannes 4:19)

Invoering

De evangelist Johannes schreef dat alles wat hij schreef bedoeld was om zijn lezers ertoe te brengen te geloven dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God, en om in het geloof leven in overvloed te hebben.

“Deze zijn echter zo geschreven dat u zou kunnen geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en dat u, gelovig, leven mag hebben in zijn naam” (Johannes 20:31).

In het bijzonder zijn er elementen in het verhaal van de Samaritaanse vrouw die aantonen dat Christus de Zoon van de levende God is, de Zoon van David die in de Schrift wordt beloofd.

De evangelist Johannes schreef dat toen Jezus ontdekte dat de Farizeeën hadden gehoord dat Hij veel wonderen verrichtte en dat Hij veel meer doopte dan Johannes de Doper, hij Judea verliet en naar Galilea ging (Johannes 4: 2-3), en dat moest voorbij gaan door Samaria (Lucas 17:11).

Jezus ging naar een stad in Samaria genaamd Sichar, wiens

grondgebied een landgoed was dat Jakob aan zijn zoon Jozef gaf (Johannes 4: 5). De plaats waar Jezus in Sichar ging, had een put die door Jacob werd geboord.

De evangelist benadrukt Jezus 'menselijkheid door zijn vermoeidheid, honger en dorst te beschrijven. Als we zeggen dat zijn discipelen voedsel gingen kopen, doen we begrijpen dat Jezus moet eten, dat hij ging zitten omdat hij moe was, en als hij de Samaritaanse vrouw om water vroeg, wordt er gesuggereerd dat hij dorst had.

Hoewel de focus van de benadering van de evangelist niet was om aan te tonen dat de Heer Jezus dorstig was naar water, wat duidelijk werd, was zijn behoefte om het goede nieuws van het koninkrijk aan vrouwen bekend te maken, het is duidelijk dat Jezus in het vlees kwam (1Jo 4 : 2-3 en 2 Johannes 1: 7).

Jezus zat bij de bron van Jakob, tegen het zesde uur (middag) (Johannes 4: 6, 8), wanneer een Samaritaanse vrouw bij de fontein arriveert om water te putten (iemand noemen met de naam van de stad was oneervol, omdat het aantoonde dat zo iemand niet tot de gemeenschap van Israël behoorde), en werd benaderd door de Meester die hem aansprak en zei:

– Geef me wat te drinken (Johannes 4: 7).

De houding van de Heer ten opzichte van de Samaritaan (om water te vragen) bracht naar voren wat nobele mannen en vrouwen het meest nobel hebben: rede, redenering (Job 32: 8).

De vrouw moet een vraag hebben gesteld op basis van een reeks voorkennis. Ze formuleerde niet de meest briljante gedachte van de mensheid, maar het riep wel een belangrijke vraag op voor die vrouw en haar volk:

– Hoe vraagt □□u mij, als Jood, van mij te drinken, dat ik een Samaritaanse vrouw ben? (Johannes 4: 9).

Samaritanen werden door joden gediscrimineerd, maar ondanks

dat Jezus een jood was, hechtte hij geen belang aan deze kwestie, maar de vrouw vervulde zijn doel destijds heel goed.

In de vraag benadrukt de vrouw dat ze een vrouw was en tegelijkertijd een Samaritaan, dat wil zeggen dat er een dubbele belemmering was voor die man die blijkbaar meer een jaloerse Jood van zijn religiositeit zou moeten zijn.

Er kwamen veel vragen in het hoofd van de Samaritaan, omdat Jezus bij het vragen om water de praktijken en regels met betrekking tot het judaïsme negeerde. – Realiseerde hij zich niet dat ik een vrouw en een Samaritaan ben? Zal hij het water drinken dat ik hem geef zonder bang te zijn besmet te raken

De gave van God

Nadat Jezus de redenering van de Samaritaan heeft gewekt, wekt hij de interesse van de vrouw verder op:

– Als je de gave van God kent, en wie het is die tegen je zegt: Geef me te drinken, je zou het hem vragen, en hij zou je levend water geven.

De Samaritaanse vrouw bereikte niet onmiddellijk de voortreffelijkheid van de woorden van Christus, omdat ze geen ervaring had met de waarheid

“Maar een vast levensonderhoud is voor de volmaakten, die volgens gewoonte hun zinnen hebben geoefend om zowel goed als kwaad te onderscheiden” (Hebr. 5:14).

Als de Samaritaan een geoefende geest had, zou ze niet echt de vraag stellen:

– Heer, u hebt niets mee te nemen, en de put is diep; waar heb je dan levend water?

Uit het argument kun je opmaken dat de Samaritaanse vrouw zich

concentreert op de onmogelijkheid om water te bereiken zonder de nodige middelen, maar ze betwistte niet wat Jezus zei over levend water.

Zonder rekening te houden met Jezus 'aanvankelijke argument over de gave van God, analyseerde ze:

- Bent u groter dan onze vader Jakob, die ons de put gaf en zichzelf eruit dronk, en zijn kinderen en zijn vee?

Door een ander water alternatief aan te bieden dan het water bij de bron van Jacob, leek het de Samaritaan dat die onbekende Jood op zijn minst aanmatigend was, aangezien hij zichzelf in een positie plaatste die superieur was aan die van Jacob, die de put als een erfenis naliet. aan zijn kinderen en die in die tijd voorzagen in de behoefte aan veel Samaritanen.

De volgende vragen moesten worden beantwoord:

- Je hoeft geen water te putten en de put is diep! Waar heb je levend water?

Maar Jezus werkte opdat het 'horen' van die vrouw gewekt zou worden door het woord van God, omdat zijn voorstel bekend maakte dat Hij in feite superieur was aan de vader Jacob zelf.

Op dit punt was het gebrek aan kennis van de Samaritaan, want als ze wist wie Jezus was, zou ze tegelijkertijd de gave van God kennen, omdat Christus de gave van God is.

Als ze wist wie het vroeg: – Geef me wat te drinken, Ik zou weten dat Hij groter was dan de vader Jacob, ik zou weten dat Christus de beloofde nakomeling van Abraham was in wie alle families van de aarde gezegend zouden worden (Gen. 28:14).

Als ze wist wie de Christus was, zou ze zien dat ze door het water dat Christus offerde, in feite en volgens de wet een van de kinderen van Abraham zou worden. Als ze Christus kende, zou ze zien dat de kinderen naar het vlees niet de kinderen van Abraham zijn, maar de kinderen van het Geloof, de

afstammelingen van de laatste Adam (Christus) die zich aan de wereld openbaarde (Gal 3:26). -29; Rom.9: 8).

Als ze Christus kende, zou ze zien dat, hoewel ze deel uitmaakte van de laatste, ze deel kon uitmaken van de eerste, omdat het door de Nakomeling mogelijk is dat alle volken gezegend worden als de gelovige Abraham (Mt 19:30).

Als ze Degene kende die om te drinken vroeg en hem levend water aanbood, zou ze zien dat Hij de gave van God is, want het is Christus die leven geeft aan de wereld (Johannes 1: 4). Ze zou erop toezien dat Hij de hogepriester is volgens de ordening van Melchizedek, door wie alle mannen, van welke stam of taal dan ook, geschenken kunnen aanbieden en door God aanvaard kunnen worden.

“U bent opgevaren naar de hoge, u hebt ballingschap genomen, u hebt geschenken ontvangen voor mensen en zelfs voor de rebellen, opdat de Here God onder hen zou wonen” (Ps. 68:18).

God getuigde van het offer (geschenken) dat Abel had geofferd vanwege hem die naar de hoogte zou opstijgen, gevangengenomen, de hogepriester die door God was samengesteld zonder begin en (eeuwig) einde van de dag (Heb 7: 3), die bood zichzelf aan als een lam dat onbezoedeld aan God was, en alleen door Hem worden de mensen door God aanvaard (Heb 7:25).

Dagelijkse benodigdheden

De vraag van de vrouw:

– Bent u groter dan onze vader Jacob? was relevant, maar hij kon nog steeds niet identificeren wie die man was die om water uit de bron van Jacob vroeg en tegelijkertijd levend water aanbood “Wie dit water drinkt, zal weer dorst krijgen; Maar wie het water drinkt dat ik hem geef, zal

nooit meer dorst krijgen, want het water dat ik hem geef, zal in hem een bron van water worden dat opspringt in het eeuwige leven " (Johannes 4:14).

Het is verrassend dat de Samaritaanse vrouw, die een uitgebreide gedachte had toen ze zich realiseerde dat Jezus suggereerde dat ze groter was dan vader Jacob, zijn voorstel accepteerde, dat hij water had dat hem zou verhinderen dorst te hebben, en toch je water vroeg bij de bron van Jacob.

Jezus 'voorstel was duidelijk: 'Wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit dorst hebben' en waarvoor wilde hij water als hij superieur water had?

De vrouw was geïnteresseerd in Jezus 'aanbod, maar haar begrip was wazig.

Waarom verlangde de vrouw naar het water dat Jezus haar aanbood, ook al had de Meester dorst?

Het antwoord is te vinden in het verzoek van de Samaritaan:

– Heer, geef mij dit water, zodat ik niet meer dorst krijg en hier niet kom om het te putten.

Tegenwoordig is het bijna onvoorstelbaar dat die vrouw wat water moest krijgen. Het was het zesde uur toen de vrouw water ging halen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Terwijl in onze tijd wat velen onder fundamenteel, essentieel verstaan, verschilt van wat die vrouw nodig had, is het mogelijk om te meten in hoeverre wat de man begrijpt als essentiële vertroebelingen redenering. Als wat essentieel is het begrip van wat er in het evangelie wordt voorgesteld, in gevaar brengt, hoe zit het dan met de zaken van dit leven?

Een man die de Samaritaanse vrouw niet kende, vroeg om water, en nu bood hij water aan met onvoorstelbare eigenschappen: hij zou zijn dorst lessen zodat hij niet langer water hoefde te drinken.

Toen de vrouw interesse toonde in 'levend water', zei Jezus:

- Ga, bel uw man en kom hier. De vrouw antwoordde:
- Ik heb geen man. Jezus antwoordde:
- Je zei het goed: ik heb geen man; Omdat u vijf echtgenoten had, en wat u nu heeft, is niet uw echtgenoot; dit zei je naar waarheid.

Merk op dat Jezus geen waardenoordeel uitsprak over de toestand van de vrouw, want Hij zei zelf dat Hij niemand oordeelt naar het vlees, want Hij kwam niet om de wereld te oordelen, maar om te redden (Johannes 8:15 ; Johannes 12:47).

Op dat moment herkende de vrouw Jezus als een profeet:

- Heer, ik zie dat u een profeet bent! Het is interessant dat de Samaritaanse vrouw die Jood tegelijkertijd als profeet erkende en tegelijkertijd, verrassend genoeg, de volgende vraag stelde:
- Onze vaders aanbaden op deze berg, en u zegt dat Jeruzalem de plaats is om te aanbidden.

Toen de Samaritaanse vrouw ontdekte dat Christus een profeet was, liet ze haar basisbehoeften achterwege en begon ze te informeren naar de plaats van aanbedding.

Als Samaritaan kende ze heel goed het verhaal dat Joden ertoe bracht niet met Samaritanen te communiceren. Het boek Ezra bevat een van de misverstanden die bestonden tussen Joden en Samaritanen, omdat de Joden de Samaritanen niet toestonden om mee te helpen bouwen aan de tweede tempel onder Cyrus 'bevel (Ed 4: 1-24), en de oproer begon omdat de koning van Assyrië installeerde in de steden van Samaria mensen uit Babylon die de regio kwamen bewonen, ter vervanging van de mensen van Israël die eerder gevangen waren genomen en die de Joodse religie aannamen (2Kon 17:24 comp. Ed 4: 2 en 9-10).

De vraag naar de locatie van het aanbedding era millennium en, voor een profeet, zijn dagelijkse ruzies zijn niet langer belangrijk, omdat de kans uniek was: ontdek de plaats van aanbedding en hoe te aanbidden.

Is het merkwaardig om te weten wat de reactie in onze tijd zou zijn als een christen ontdekte dat hij voor een profeet stond? Wat zouden de vragen zijn voor iemand die zichzelf als profeet presenteerde?

Ik stel me voor dat als de christenen van vandaag een profeet zouden vinden, de vragen zouden zijn: – Wanneer zal ik mijn huis kopen? Wanneer heb ik mijn auto? Wanneer ga ik trouwen? Met wie ga ik trouwen? Zal mijn kind een man of een vrouw zijn? Wanneer betaal ik mijn schulden af? Zal ik rijk worden? Enzovoort.

Maar toen de Samaritaan ontdekte dat ze vóór een profeet stond, wilde ze meer weten over geestelijke kwesties, waarbij ze haar aardse behoeften op de achtergrond liet. Het was niet belangrijk om te weten of ze een echtgenoot zou krijgen, of dat ze niet meer naar Jacob's bron zou lopen om water te putten. Nu, de vraag naar de plaats van aanbedding was al generaties lang aan de gang en dat was een kans die niet kon worden gemist.

Met de verklaring:

– Ik zie dat je een profeet bent! kunnen we stellen dat de vrouw begreep wat er werkelijk gebeurde.

In tegenstelling tot andere Joden die gefixeerd waren op hun religiositeit, wetticisme en ritualisme, waren Israëls profeten geen Joden die aan dergelijke banden waren gebonden.

Het was alsof je zei: – Ah, nu begrijp ik het! U bent net als Elia en Elisa, profeten die niet bij andere volkeren werden gesmeekt, aangezien beiden naar andere naties gingen en zelfs het huis van wezen, weduwen, enz. Binnengingen. Alleen als

profeet om met een Samaritaanse vrouw te communiceren, aangezien Elia naar het huis ging van een weduwe die in Sarepta woonde, in de landen Sidon, en hem om water vroeg om te drinken:

“Breng mij, ik vraag u, wat water om te drinken in een vaas” (1Kon 17:10).

Elisa gebruikte op zijn beurt wat hem werd aangeboden door een rijke vrouw die in de stad Sunem woonde, die op dezelfde manier werd genoemd naar de naam van de stad, zoals het geval was met de Samaritaanse vrouw (2 Koningen 4: 8).

Het is buitengewoon belangrijk om de geschiedenis van Nicodemus te analyseren in vergelijking met die van de Samaritaanse vrouw, want voor God is een man met alle morele en intellectuele kwaliteiten zoals het geval was bij Nicodemus gelijk aan iemand zonder enige verdienste, zoals het geval was bij de Samaritaan vrouw.

Aanbidding

Toen antwoordde Jezus:

– Vrouw, geloof me dat het uur komt, dat jullie noch op deze berg noch in Jeruzalem de Vader zullen aanbidden.

Jezus leerde de Samaritaanse vrouw dat de tijd was gekomen, omdat de aanbidding niet langer aan een berg was gebonden, of het nu de berg van Jeruzalem of die van Samaria was.

Jezus vroeg de Samaritaanse vrouw om in hem te geloven en zijn onderwijs te volgen – “Vrouw, geloof me ...” (vers 21). Vervolgens stelt hij een vraag die Joden en Samaritanen gemeen hebben:

– “Je aanbidt wat je niet weet; we houden van wat we weten,

want redding komt van de Joden ”.

Hoewel de Samaritanen begrepen dat ze God aanbaden, aanbaden ze Hem zonder Hem te kennen. De toestand van de Samaritanen is die welke de apostel Paulus aan christenen in Efeze afbeeldde:

“Bedenk daarom dat u voorheen heidenen in het vlees was en door hen in het vlees onbesneden werd genoemd, besnijdenis door de hand van mensen genoemd; Dat u in die tijd zonder Christus was, afgescheiden van de gemeenschap van Israël, en vreemden van de beloofde verbonden, zonder hoop en zonder God in de wereld ” (Ef. 2:11 -12).

De bereidheid hebben om God te aanbidden, verleent de mens niet de toestand van ware aanbieder, omdat de joden ook aanbaden en aanbaden wat ze wisten, want redding komt van de joden (Johannes 4:22), maar zo'n aanbedding was niet in de geest en in waarheid (vs. 23). De profeten protesteerden tegen dit feit:

“Want de Heer heeft gezegd: Want dit volk komt naar mij toe, en met hun mond en met hun lippen, eer mij, maar hun hart keert zich van mij af, en hun vrees voor mij bestaat alleen uit geboden van mensen, in die hem was opgedragen ” (Jes 29:13).

Jezus 'verklaring is gelijk aan Joden en Samaritanen, aangezien beiden geloofden dat ze God aanbaden, maar hun aanbedding kwam alleen uit de mond, maar weg van de 'nieren' “U plantte ze, en ze schoten wortel; ze groeien, ze dragen ook vrucht; je bent aan je mond, maar ver van je nieren ” (Jer 12: 2).

Jezus presenteert het ware concept van aanbedding als hij zegt:

– “Maar het uur komt, en het is nu, dat ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en in waarheid; omdat de Vader degenen zoekt die hem aanbidden ” (vs. 23).

Aanbidding van God is alleen mogelijk in geest en in waarheid, in tegenstelling tot aanbidding met de lippen, wat verwijst naar een 'nadering' tot God alleen met de lippen, het heeft een uiterlijk, maar het hart blijft vervreemd van God.

Waar is de vader naar op zoek? Ware aanbidders, dat wil zeggen degenen die aanbidden in geest en in waarheid. Volgens de Schrift zoeken de ogen van God de rechtvaardigen, de gelovigen op aarde, want alleen wie het rechte pad bewandelt, kunnen hem dienen "Mijn ogen zullen op de getrouwen van het land zijn, opdat zij bij mij mogen zitten; wie het rechte pad bewandelt, zal mij dienen " (Ps. 101: 6), wat in contrast staat met de toestand van het volk Israël:

"Toch zoeken ze me elke dag, ze hebben er plezier in mijn wegen te kennen, als een volk dat recht doet en het recht van hun God niet verlaten; ze vragen mij om de rechten van gerechtigheid en ze vinden het heerlijk om God te bereiken " (Jes 58: 2).

Dat wil zeggen, God is dicht bij degenen die Hem aanroepen, maar bij degenen die Hem in waarheid aanroepen "De HERE is nabij allen die hem aanroepen, allen die hem in waarheid aanroepen" (Ps 145: 18). Alleen door God 'in waarheid' aan te roepen, wordt de vijandschap verbroken en wordt de gemeenschap hersteld tot het punt waarop de mens genoeg neemt met God.

"En hij heeft ons met hem opgewekt en ons in de hemelse gewesten doen zitten, in Christus Jezus" (Ef. 2: 6).

Hoe kan je God in waarheid aanroepen? De deur van gerechtigheid binnengaan. Alleen degenen die de deur van gerechtigheid binnengaan, verdienen ware lof voor God (Ps 118: 19). Alleen degenen die de deur van de Heer binnengaan, zijn getrouw en rechtvaardig (Ps 118: 20), en alleen op hen zijn de ogen van de Heer dat.

Jezus maakt duidelijk dat: "God is Geest, en het is belangrijk dat degenen die hem aanbidden, hem aanbidden in geest en in

waarheid", wel, God is Geest, en Jezus voegt eraan toe dat de woorden die Hij zei geest en leven zijn (Johannes 7:63), om te aanbidden in geest en in waarheid is het noodzakelijk dat de mens geboren wordt uit water en Geest (Johannes 3: 5), geboren wordt uit de woorden die door Christus gesproken zijn.

De zekerheid van de Samaritaanse vrouw

Ondanks de dagelijkse noodzaak om water te halen, wat duidde op de nederige toestand van de vrouw, aangezien ze geen slaaf had, had ze hoop. Ondanks dat ze niet tot de Israëlische gemeenschap behoorde, was ze er zeker van:

- Ik weet dat de Messias (die de Christus wordt genoemd) komt; als hij komt, zal hij alles aan ons bekendmaken.

Waar kwam die zekerheid vandaan? Nu, zo'n verzekering kwam uit de Schrift. Haar vertrouwen was stevig, aangezien ze niet verwachtte een privé-bron te hebben, of een eigen echtgenoot. De Schrift beloofde geen financiële of gezinsverbetering, maar het gaf aan dat Christus, de middelaar tussen God en mensen, zou komen, en dat Hij de mensen alles zou bekendmaken dat betrekking heeft op het koninkrijk van God.

Gezien het vertrouwen van de vrouw in de Schrift, openbaart Jezus zichzelf: – Ik ben het, ik spreek met je! Waarom openbaarde Jezus zichzelf aan die vrouw, als hij in andere bijbelse passages zijn discipelen opdraagt □□aan niemand te openbaren dat Hij de Christus was? (Mt 16:20) Omdat de ware belijdenis de belijdenis is die voortkomt uit het getuigenis dat de Schrift over Christus geeft (Johannes 5:32 en 39), en niet uit wonderbaarlijke tekenen (Johannes 1:50; Johannes 6:30).

Op dat moment arriveerden de discipelen en waren perplex dat

Christus met een vrouw sprak

“En hierin kwamen zijn discipelen, en waren verbaasd dat hij met een vrouw sprak; toch zei niemand tegen hem: Welke vragen? of: Waarom praat je met haar? “ (vs. 27).

De Samaritaanse vrouw liet haar bedoeling varen en rende naar de stad en riep de mannen op om te onderzoeken of de Jood aan de bron van Jacob de Christus was

“Dus liet de vrouw haar kruik achter, ging de stad in en zei tegen die mannen: ‘Kom, zie een man die me alles heeft verteld wat ik heb gedaan. Is dit niet de Christus? “ (P. 28 en 29)

Omdat een vrouw in die tijd een tweederangsburger was, legde ze haar geloof niet op, maar drong ze er bij mannen op aan naar Jezus te gaan en zijn woorden te analyseren. De stadsmensen vertrokken en gingen naar Christus

“Ze verlieten de stad en gingen naar hem toe” (vers 30).

Opnieuw werden de kenmerken van een ware profeet duidelijk:

“En ze waren beledigd in hem. Maar Jezus zei tegen hen: “Er is geen profeet zonder eer, behalve in zijn land en bij hem thuis” (Mt 13:57).

Onder buitenlanders werd Jezus geëerd als een profeet, anders dan zijn vaderland en huis (Mt 13:54).

De discipelen smeekten de Meester:

- Rabí, eet. Jezus antwoordde hen:
- Ik heb voedsel te eten dat jij niet kent.

Hun conceptie was nog steeds gericht op menselijke behoeften. Dat was toen Jezus hun verklaarde dat hij ‘honger’ had om de wil van zijn Vader te doen en om zijn werk te doen. Wat voor werk zou het zijn? Het antwoord staat in Johannes 6, vers 29:

“Dit is het werk van God: geloof in hem die hij heeft gezonden”.

Terwijl zijn discipelen wisten hoe ze de tijden moesten lezen waarop deze wereld werd geplant en geoogst (Johannes 4:34), ‘zag’ Jezus de witte velden voor de oogst van de Vader. Vanaf dat moment dat Christus zich openbaarde aan de maaiers waren al het ontvangen van hun loon in de wereld, en de oogst voor het eeuwige leven was al begonnen, en zowel de zaaier als de oogster verheugden zich over het verrichte werk (vs. 36).

Jezus haalt een gezegde aan: “De ene is de zaaier, en de andere is de maaier” (vers 37), en waarschuwt zijn discipelen dat ze de opdracht kregen om te oogsten op velden die ze niet werkten (vers 38). Welke velden zijn dit? De velden die Jezus zag als oogstrijp, waren de heidenen. Ze hadden nog nooit onder de heidenen gewerkt, nu kregen ze de opdracht om onder de heidenen te werken, zoals anderen deze meneer al hadden gedaan, dat wil zeggen dat sommige profeten zoals Elia en Elisa naar de heidenen waren gegaan om de missie die ze moesten uitvoeren voorafschaduwde (vs. 38).

Vanwege het getuigenis van de vrouw, die zei:

– Hij vertelde me alles wat ik heb gedaan: veel Samaritanen geloofden in Christus. Leuk vinden? Omdat ze zei:

– Hij vertelde me alles wat ik heb gedaan, Jezus ging naar de Samaritanen en bleef twee dagen bij hen, en zij geloofden in hem vanwege zijn woorden (Johannes 4:41).

Ze geloofden niet alleen in Christus door het getuigenis van de vrouw, maar ze geloofden omdat ze, toen ze hoorden dat Christus het koninkrijk van de hemel aan hen aankondigde, geloofden dat Hij echt de Redder van de wereld was (Johannes 4:42).

Vervormingen

Hoewel het doel van de Schrift en Christus was dat mensen zouden geloven dat Hij de Verlosser van de wereld is, het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt, enz., Zijn er in onze tijd verschillende soorten evangeliën die niet promoten het ware werk van God, dat wil zeggen: dat mensen in Christus geloven als de gezant van God.

Hun hoop is niet op de wereld die komt, waarin Christus zal komen en degenen die met Hem geloven mee zal nemen (Johannes 14: 1-4), maar gefixeerd op de dingen en verlangens van deze wereld.

Veel valse leraren trekken de aandacht van degenen die niet op hun hoede zijn door te wijzen op hun dagelijkse behoeften. Waarom? Omdat de behoeften van mannen de redenering vertroebelen en ze essentiële logische vragen niet laten analyseren. De toespraak van valse leraren wijst altijd op de behoeften van het dagelijks leven om de onoplettende mensen te verwarren, aangezien hun toespraken ijdel zijn.

Er zijn er die zich overeenkomstig hun interesses met leraren zullen omringen en zich tot fabels zullen wenden (2 Tim. 4: 4). Anderen beschouwen Christus als een bron van winst, en coöpteren degenen die rijk willen worden (1 Tim. 6: 5-9).

Maar er zijn ook mensen die de schijn van godsvrucht hebben, wat gewoon een andere religie is, omdat hun boodschap gericht is op wezen en weduwen, die vechten voor de zaak van de armen en die materiële goederen nodig hebben, maar ze ontkennen de doeltreffendheid van het evangelie, omdat ze essentiële waarheden tegenspreken, zoals de toekomstige opstanding uit de dood en de terugkeer van Jezus (2 Tim. 2:18 en 3: 5;)

“Waarom, wat is onze hoop, of vreugde, of kroon van heerlijkheid? Bent u bij zijn komst ook niet voor onze Heer Jezus Christus? “ (1Th 2:19).